

Řeka. Ta kouzelná

Petr Jan Juračka
www.juracka.eu
juracka@natur.cuni.cz
www.facebook.com/petrjanjuracka

Každý správný krajinář má svoji oblíbenou řeku. Řeku, která ho inspiruje, ke které se rád vrací, ke které ho to zkrátka táhne, kdykoliv potřebuje vypadnout z chaotického a uspěchaného světa lidí. Mojí milovanou řekou byl vždycky potůček v Orlických horách – Olešenka –, kde jsem spolu s otcem procházel tvrdou školou kompozice a prosazováním si vlastního pohledu na to, který klacek a který že obláček se bude vlastně fotit. K mé dětské lásce Olešence však před pár lety přibyla ještě jedna dravá, krásná a neuvěřitelně přitažlivá milenka – řeka Kamenice.

Tenhle záběr vznikl cestou po celodenním výletu soutěskami s ani ne dvouletou dcerou. Spěchali jsme do auta, přšelo už více než hodinu. „Minutu, dej mi minutu, musím to vyfotit,“ přesvědčoval jsem značně nervózní ženu, aby ještě chvíli držela dítě v nosítku. Stihl jsem to.

16. září 2014, Nikon Coolpix A, clona f/11, expoziční čas 3 sekundy, ISO 100, gorillapod, samospoušť, bez korekce expozice

Mohlo by se to zdát velmi laciné – psát o jedné z nejslavnějších českých řek, kurtizáně, kterou navštíví na dva miliony lidí ročně, o toku sevřeném do mysticky půvabných a neprůchodných soutěsek plavených po dlouhá staletí na vorech i turistických lodičkách. Ale já si ke Kamenici hledal cestu velmi dlouho. Nejprve opatrně a pomalinku v Tiché soutěsce u Hřenska. Později pak výš proti proudu, pokaždé jinak a krůček po krůčku. Ta mrcha si vás totiž sice hned pustí k tělu, ale když už jste v nejlepší, nenechá na sebe najednou ani sáhnout. Otočí se na bok, nemluví s vámi. Do záběru se připlete tu klacek, tu zábradlí anebo povodní naplavený nepořádek. Máloco je totiž tak těžké fotografovat, máloco je na první

Není nad to strhnout ostatní k bláznovství. Fotograf Pavel se nechal vyhecovat a skočil za fotkami do již velmi studeného toku. Jak se dneska říká, bylo to cool!

14. září 2014, Nikon Coolpix A, clona f/2,8, expoziční čas 1/80 sekundy, ISO 720, -1 EV, z ruky

V rámci druhého zážitkového krajinářského kurzu jsem účastníky překvapil kamarádkou modelkou. Zatímco ji ostatní fotili z druhé strany balvanu Ferdinandovy soutěsky, já cvakl nenápadně zezadu.

20. září 2014, Nikon Coolpix A, clona f/7,1, expoziční čas 1/100 sekundy, ISO 180, -1 EV, z ruky

pohled tak krásné a na druhý tak komplikované, jako je tahle řeka. Můžete mít hlavu plnou kompozičních pravidel a triků. Můžete mít tu cestičku vinoucí se jen pár metrů kolem toku prochozenou jako vlastní byt, ale i tak se vrátíte domů s prázdnou. Najít ten úhel, ten správný pohled – to je to nejtěžší.

Letošního září jsem měl veliké štěstí – ke Kamenici jsem hned několikrát vedl dva fotografické kurzy, mezi kterými zbylo pár dnů rodinného volna, a řece se tak nevyhnuly ani mé dvě nejbližší. Svoji asi padesátou návštěvu Kamenice jsem pojal úplně jinak než kdykoliv předtím – jako kompoziční cvičení. Vybavil jsem se jediným ohniskem, dvěma různými stativy a vyrazil. Hořce jsem litoval – tu mi chybělo rybí oko, tu pak širší ohnisko. Jenomže po pár okamžicích si moje oči zvykly vidět svět jednodušeji. Zcela zapomněly na možnosti jiných skel a viděly svět jen a pouze v ohnisku dvaceti osmi milimetrů. V tu chvíli přestaly vidět příliš mnoho zbytečných detailů, klacíků a kamínků. Přestaly vidět veliké krajinné celky i objekty sotva viditelné. Ta řeka se mi najednou otevřela a já se vracel domů poprvé s tím, že jsem ji poznal. Byť jen na chvíli a jen trochu, ale poznal. Zkuste to taky. Až půjdete fotit tu svoji řeku, vezměte si jen jedno pevné sklo a napište mi, jak dlouho vám trvalo, než jste mě přestali proklínat. □